

12 Billy Collins

TÉL

Langyos az öntöttvas fűtőtest,
a kutya az ágy lábánál szuszog,

és a szorosan bezárt ablakokat
jégkristályok hatszögei borítják.

Alig hallok a vadludak sirámain,
amint a végtelen égen elhúznak

élők és holtak, iskolák, börtönök,
és a falfehérré vált mezők fölött.

HALLGATUNK

Most elmondhatod, ami kikívánkozik.
A terem csendes.
Nem surrog a ventilátor, kihúztuk.
A lányt, aki ceruzájával
folyton az asztalt kocogtatja, kiküldtük.
Mondd el hát, mi jár a fejedben.
Hallani szeretnénk leveleid hangját,
eszköztárad feltárlását,
magányod dalait,
fájdalmaid dalait.
A vonatok a vágányon rostokolnak,
a hajók a kikötőben vesztegelnek.
A kutyák a fejüket forgatják,
az istenek léghajójukból lefelé tekintenek.
A város elnémult,
és minden jelenlevőnek van példánya.
Úgyhogy beszélj a szüleidről –
apádról, mikor a kormánynál ült,
kegyetlen anyádról, mikor a mosogatónál állt.
Halljunk minden felhőről, fáról, amelyet láttál.
Olvasd fel a verset, melyet ma este magaddal hoztál.
Az óceán hullámverése leállt,
hideg hallókürtjével egyik fülében
még Beethoven is felül a halálos ágyán.

14 NIGHTCLUB

Olyan szép vagy,
és én, bolond, beléd szerettem;
visszatérő témája ez
verseknek, daloknak.
Úgy tűnik, nem variálható.
Sose hallottam azt énekelni,
hogy olyan szép vagyok,
és te, bolond, belém szerettél,
pedig nők és férfiak agyán
egyaránt átfutott már e gondolat.
Mint az is, hogy bolond vagy,
ha szépnek látsz.
Ilyet sose fogsz hallani,
az egészen biztos.

Ma délután különösebb ok nélkül
Johnny Hartmant hallgatom,
akinek sötét énekehangja
úgy fonja körül szerelem,
szépség és bolondság képzetét,
ahogy senki másé.
Olyan, mint hajnali háromkor
a füst, mely egy bárzongorán hagyott
cigaretteből kanyarog.
Füstcsóva, mely a nagy csillogásba tart,
mialatt a környező homályban
néhány szép bolond
kis asztalok mellé gyűlt hallgatni a zenét;
egyesek, mintegy rádőlve, előrehajolnak,
mások behunyják szemüket,
vagy italuk jégkockáját keringetve
lüktető álomba révülnek.

Itt bizony sok bolond szépség
virult ki éjfél után,
és nem vágyik haza,
főleg most, hogy a teremben mindenki
a nagydarab férfit nézi, akinek nyakában
arany csikóhalként csüng a tenorszaxofon.
Aki előrelép a pódium széléhez,
lenyújtja nekem hangszerét,
és biccent, hogy játsszak én.
Így hát ajkamhoz emelem a fúvókát
és teli tüdőből rázendítek.
Mindannyian bolondok vagyunk,
kezdi rögtönzött szólóm kifejteni,
olyan fenemód bolondok,
hogy megszépültünk – és nem is tudjuk.

Szilágyi Mihály fordításai

